

Микаел Оливие „Животът като цяло“

Единственото хубаво нещо на медицинските прегледи в даскало е това, че пропускаш един час. За мен прегледът беше във вторник в десет часа – вместо часа по физика.

В десет и десет все още чаках в коридора и си мислех за Мецже, която в момента сигурно пръскаше слюнки пред дъската. Беше ми странно да седя тук, съвсем сам в коридора, и да си чакам реда, докато останалите от класа са в час. Нещо като крадена свобода, както когато си болен – стоиш си вкъщи и си даваш сметка, че животът продължава извън училище. През един прозорец виждах късче синьо небе, в което се движеха облаци, и с леко присвиване в сърцето си помислих как ли изглежда точно в този момент небето над нос Мулине в Динар. Ходехме там всяко лято, аз и родителите ми, и съм луд по този край – Бретан. С него са свързани плановете ми за бъдещето. В края на нос Мулине има една къща, която гледа към морето, почти замък, отсреща се вижда остров Сезамбр, а отдясно са крепостните стени на Сен Мало.

Планът ми е да купя къщата и да я превърна в хотел-ресторант. Веднъж говорих за това с една педагогическа съветничка и тя написа върху личния ми картон: *готвач*.

Всъщност става въпрос за нещо много повече – разбира се, че ще стана готвач, но това, което най-вече желая, е да доставям радост на хората. Малко клиенти, не повече от десетина, но за които бих се грижил от закуска до вечеря.

Всички ще бъдат в стаи с изглед към морето – гледка, за която мечтая от съвсем малък, а аз по цял ден бих им готвил вкусни ястия. Дори бих организирал риболов в морето, а вечер ще им приготвям рибата, която са уловили рано сутринта. С баща ми сме наясно със залива и всички добри места. Например за лаврака доброто място е точно в началото на прилива при скалата край... ама не, това е рибарска тайна и не се казва. В моята къща ще има три зали: едната ще гледа на изток, към Сен Мало, за закуска, втората на север с изглед към Сезамбр, за обяд, а последната на запад, към залеза, за вечеря. Във всяка зала ще има само по една голяма маса, малко като в гостилница, но изискано, не нещо непретенциозно или от сорта семеен пансион с халка на салфетката и вино на дъното на бутилката останало от предната вечер! Не, обслужването ще бъде безупречно, ефикасно, но дискретно, с бяло сако и всичко останало. Менюто ще бъде едно за всички, но всеки път различно, то се знае, в зависимост от пазара, от сезона и от моето настроение. Постоянно имам идеи за рецепти, които си записвам в едно тефтерче, за да не ги забравя. – Още ли не си минал? – попита Клер и седна до мен в коридора.

Клер е едно момиче от моя клас. Изчервих се, защото я намирах за хубава, и отговорих:

– Не. Изостават... Толкова по-добре, не бързам за часа на Мецже!

Но Клер не се съгласи. Тя бе от сериозните ученици, от онези, които много учат, а нямат добри оценки. Аз пък бях обратното: полагах минимални усилия, а се оправях много добре. В бележниците ми редовно пишеше: *Бенжамен притежава големи способности, жалко, че не полага повече усилия*. Този номер го бях усвоил още от шести клас. За да си спокоен, трябва да си по средата. Да си между първите е прекалено много работа, а да си сред последните носи прекалено много неприятности, всички се нахвърлят отгоре ти – родители, учители. Така че аз успявах да се наредя по средата, имах добър по всичко, нито повече, нито по-малко.

Нещо като азбучния ред на фамилените имената, само дето там нищо не може да се направи, въпрос на късмет. Ако искаш да те изпитват по-рядко от останалите, трябва името ти да започва с буква от средата на азбуката, като М, Н, О, защото когато учителят хвърли бърз поглед върху списъка на класа, той винаги гледа първите и последните имена, онези, които започват с А, Б, В или с Щ, Ю, Я, макар че се срещат по-

рядко. Моето име започва с П и бях тринайсети поред в клас от трийсет ученици. Спокойствие.

– Ама какви ги вършат? – възмути се Клер, като гледаше часовника си, видимо нервирана, че пропуска обясненията на Мецже.

Бяхме в девети клас, а Клер вече се тревожеше заради матурата! Беше десет и осемнайсет и бях изчислил, че при това темпо и ако се помотая по коридорите след прегледа, часът ми по физика този ден няма да продължи повече от петнайсетина минути. Познавах добре Клер, защото бяхме заедно от осми клас. Беше симпатично момиче, безконфликтно, само дето тази година в първия учебен ден се появи с едни цици, които мигновено завладяха три четвърти от темите за разговор на момчетата от класа и голяма част от моите мисли. За едно лято Клер бе станала страхотна – висока, слаба и с умопомрачителни форми. До нея сега бях като хлапе от началните класове. Никога не съм се чувствал удобно в присъствието на момичета, а какво остава, когато те вече имат и цици!

Вратата на лекарския кабинет най-накрая все пак се отвори и оттам излезе Натан.

– Е? – поинтересувах се аз.

– Кюфте.

Това бе главната грижа на момчетата от класа: да разберат дали медицинският преглед се прави от жена и дали тази жена е красива; дали я бива, както се казва. Официалната теория бе, че всички искахме тя да е много яка, макар че неофициално аз няхах никакво желание да се разхождам по слипове пред някоя красива жена. Имаше две категории момчета в класа: „тези, които го бяха правили“ и „останалите“.

Истината е, че имаше и подгрупи, защото в категорията на „тези, които го бяха правили“ имаше такива, които наистина го бяха правили, а всички останали, много повече на брой, си бяха едни лъжци, които само се бяха целували с език или докосвали някоя цица. Аз без колебание бях от категорията на „останалите“: никакви целувки с език, никакво опипване, нищо. Дори никакво гадже. Бях от категорията на срамежливите, които се изчервяват и пелтечат. Една целувка по двете бузи сутрин бе до този ден най-големият ми пробив в смайващия момичешки свят. Като всички останали момчета, мислех само за това, само че *това* за мен беше да се разхождам, хванал някое момиче за ръка, и да го целувам през десет крачки. За онова, другото, все още не се чувствах готов, макар че бих предпочел да ме прегази бърз влак, натоварен с наковални, отколкото да го споделя с някого. С една дума, изпитах облекчение, че сестрата е кюфте.